

«جبهه واحد ضد ارتجاع» را تشکیل دهیم!

سخنی با همه توده ای ها

راه توده

۲۰ صفحه

دوره دوم شماره «۲۴» شهریور ماه ۱۳۷۳

- * چرا روند وحدت حزب و سازمان اکثریت شکست خورد
- * حقایق جامعه امروز ایران کدامند و ما آنها را چگونه می بینیم
- * ریشه های واقعی انفعال در حزب و جنبش کمونیستی ایران در کجا نهفته است؟
- * «ارتجاع حاکم» و «ارتجاع مهاجر» دست در دست هم، در برابر انقلاب ایستاده اند! (صفحات ۱۴ تا ۷ را بخوانید)

«قدرت» یا «میهن»؟

ع. الهی (ص ۲)

دیکتاتور جدید جهان!

ع. فرهاد (ص ۴)

کمونیست ها و جهان کنونی

ف. شیرین (ص ۱۹)

«فلسطین» و «بانک جهانی»

تراب شکیبیا (ص ۶)

طرح حمله نظامی به کوبا

الف. مزدک (ص ۱۸)

هشدار نظامی ها به رژیم

استقرار پایگاه های ضد هوایی در اطراف تهران، مانور گردان های بسیج در شهرهای بزرگ کشور، بویژه تهران، شایعات مربوط به بازداشت های گسترده در واحدهای نظامی سپاه پاسداران و ارتش، آشکار شدن روزافزون جزئیات قیام خونین مردم قزوین، به بهانه مخالفت مجلس با تبدیل این شهرستان به استان (و در واقع انفجار خشم ناشی از عملکرد اقتصادی-سیاسی رژیم)، دهان به دهان گشتن اخبار مربوط به جلسات غیرعادی و اغلب تند و خشن مقامات طراز اول حکومت (تا حد رد و بدل شدن جملات تهدیدآمیز علیه یکدیگر)... و سرانجام انتشار اطلاعیه ۴ فرمانده ارتش و سپاه پاسداران خطاب به سرمداران رژیم در مخالفت با کشاندن قوای نظامی به خیابان ها و رویاروی قراردادن آنها بامردم، نشانه هایی است، که مردم کوچک و بزرگ در ایران کنار هم قرار داده و نتیجه منطقی را از آن می گیرند. جلوگیری از حذف سوبسید اقلام اولیه مورد نیاز عمومی، هنگام بررسی برنامه دوم دولت و درست پس از قیام قزوین، در مجلس اسلامی (علیرغم پافشاری دولت و حتی رئیس مجلس برای حذف آنها) سلب اختیارات دولت در نرخ گذاری، واردات و سیاست ارزی کشور، در واقع ابتدائی ترین نتیجه بیروزی قیام های اخیر مردم در شهرهای کوچک و بزرگ ایران در اعتراض به برنامه های اقتصادی رژیم در سال های پس از جنگ است. خواست های رادیکال اقتصادی مردم در تمام قیام ها و عصیان های اخیر، بوضوح نشان دهنده آنست، که جنبش نوین مردم و در واقع وسیع ترین اقشار و طبقات اجتماعی ایران - برخلاف آرزوهای گمراه کننده اپوزسیون دست راستی رژیم در مهاجرت - یک خیزش و جنبش رادیکال و در واقع «چپ» است. این خیزش، برخلاف تبلیغات راست ترین و ارتجاعی ترین جناح حاکم در رژیم، خیزش برای هرچه اسلامی تر کردن اقتصاد و زندگی مردم نیست. چرا، که اتفاقاً خشم مردم متوجه همین اسلامی تر کردن و یا در واقع تشدید غارت و فلاکت مردم، بویژه در سال های اخیر است. نه این جناح داخلی و نه آن جناح خارجی در جنبش نوین، پایگاهی ندارند و راه به جایی نخواهند برد، اگر اپوزسیون دمکرات، مترقی و ملی ایران (چه مذهبی و چه غیرمذهبی) بتواند متحد شده و ابتکار عمل را در دست گیرد. (صفحات ۱۷-۴-۳ و ۲)

قتل عام «رواندا» آینده جهان سوم است؟

ح. نگاهی (ص ۵)